

730

Válečné povídky z mírové doby
Martin Hobrland

2.
rozšířené
vydání

730. Válečné povídky z mírové doby

2. rozšířené vydání

730. Válečné povídky z mírové doby

Druhé, rozšířené vydání

Copyright: © Martin Hobrland

Předmluvu napsal Martin Ouředník

Jazyková korektura: Jiří Varvařovský

Grafická úprava: Petr Stiegler

Sazba a tisk: Designology, s. r. o.

Vydalo Nakladatelství Concept 42, s.r.o., vydání druhé.

ISBN: 978-80-905366-3-0

Konverze do elektronických formátů:

grafik a webdesignér Lukáš Vik: <http://www.lukasvik.cz>

email: lukaswvik@gmail.com

Blodkova 352, 50006, Hradec Králové

Předmluva

Vážení čtenáři,
napsat předmluvu k tomuto minidítku, sestavenému ze vzpomínek autora, nebylo zas až tak složité. Ale jen pro toho, kdo zažil podobné příhody a byl celé dva roky tam, odkud autorovo vyprávění přichází. Na vojně.

Vojna. Tajemné slovo, kdysi běžně užívané, dnes již málo frekventované. Slovo plné skrytých významů a pojmů, vyvolávající různé emoce i změny nálad. Dnešní mladí muži, kteří povinnou vojenskou službu, tedy vojnu, nezažili a chtějí se něco o ní dozvědět, jsou vydáni na milost a nemilost historkám svých otců, dědů nebo starších spoluobčanů. Někdy jen nechápavě kroutí hlavou, cože si to ti starší vymýšlejí, co za blbiny jim vyprávějí, vždyť to snad ani nebylo možné. Ale bylo. Bylo...

A jsou i tací, kteří to na papír nehodili, protože to neumějí, ale krásně vyprávějí historky po hospodách a spolu s těmi, kteří to zažili a chtějí také dát něco do placu, vzpomínají. Jak jednou

napsala Adina Mandlová: „Dneska už se tomu smějí.“ A nebylo to vždy k smíchu. Ale jak už to ve vzpomínání většinou bývá, vracejí se hlavně vzpomínky veselé a ty, které veselé nebyly, se většinou z paměti vytrácejí.

Bývalí vojáci ČSLA (Československé lidové armády) začlenění do vojsk Varšavské smlouvy jsou dnes paradoxně otci nebo bratry vojáků Severoatlantického paktu, do jehož struktur současná profesionální Armáda ČR patří.

Vyvolává to mnoho humorných situací a ještě v nedávné době se v jedné rodině mohli vyskytovat členové až čtyř různých armád a paktů – od československých legií přes cizineckou legii, Varšavskou smlouvu až po NATO.

Co se týká našich vojenských tradic, i ty se mění podle současného politického statutu. Ale náš asi nejráznější a nejdůležitější armádní čin v celé historii, a to atentát na Reinharda Heydricha, snad už zůstane navždy nezatajen a nebude nikým zpochybněn.

Vojna, vojna, vojna. Pojdme se začíst do příhod z pomalu odumírajícího věku povinné vojenské

služby, kdy už se nad obzorem objevovala naděje na zrušení této násilné a většinou odmítané služby vlasti. Pojdme se pobavit a zavzpomínat si. Ten, kdo na vojně byl a vojnu absolvoval, si zde určitě najde něco, co sám zažil.

A pro ty, kteří ji neabsolvovali, zbude dobrý pocit, že nepromarnili dva roky života bubnováním v režii někoho, kdo sice řinčel zbraněmi, ale bál se i vlastního stínu.

Martin Ouředník

Praha, prosinec 2010

Následující povídky jsou zde otištěny tak, jak byly v roce 1992 napsány a posléze dvakrát publikovány v humoristickém měsíčníku Trnky brnky a jednou vydány knižně. Do rukou se vám teď dostává druhé, *remasterované* vydání Válečných povídek z mírové doby, rozšířené o čtyři dříve nepublikované povídky. Doufáme, že bude knížka opět k smíchu.

BLÁZINEC TRVAL 730 DNŮ

Jako inspirace pro sepsání těchto povídek posloužily skutečné události z období mezi 1. dubnem 1987 a 27. březnem roku 1989. Všechna jména jsou (snad) změněna, hodnosti a zásluhy však nikoli.

Komunistická strana Československa kladla od samého formování naší nové, lidové armády velký důraz na provádění účinné politické výchovy.

Čerpala z bohatých zkušeností z výstavby a činnosti Sovětské armády, které prověřily a potvrdily platnost závěrů V. I. Lenina, že tam, kde se politická práce mezi vojskem provádí nejpečlivěji, tam nebudí lajdáctví, tam je lepší duch a pořádek a tam je i více vítězství!*

DEN NULA

Jsouce zbaveni svých práv a identity, mnozí nebozí branci před branou, za kterou je čeká dva roky trvající nevolnost a povinná oddanost věci občanské cti, si jistě vzpomněli na text jedné písně Jarka Nohavici.

Skutečnost je však taková, že za branou na ně čeká česká horda rozeřvaných frajtrů a důstojnictva, kasárna postavená někdy za časů Marie Terezie, polévka, jakýsi vývar z vývaru, který byl podáván předešlého dne jako vývar hovězí. Číhá tam „bidlo“ pokryté nezbytnými proprietami vojáka základní služby a strohé oznámení zvící podoby čísla 730 v krabičce s krémem na boty.

Slabší povahy propadají hysterii. Ty otrlejší se oddávají posledním zbytkům deliria zvaného svoboda. Čeká je první setkání se zaměstnanci armády, které v mnohých zanechá, aniž si to blíže uvědomí, dlouhodobé následky. Čeká je 730 dní odnětí svobody za trestný čin dovršení plnoletosti.

Jsou to různá individua s různými zájmy, různých profesí a nátur, která se v nadcházejícím období

aparát lidově-demokratické armády pokusí změnit na stádo bytostí poslušných sebenesmyslnějších rozkazů, bez jakékoli přítomnosti myšlení. Nejhorší je, že v mnoha případech se to podaří.

Jak se pomocí stroje času přeneseme za útrpné období zvané přijímač tváří v tvář okamžiku, kdy je osud člověka zpečetěn jedinou větou: „*TAK PŘÍSAHÁME!*“

Každý z vojinů přísahal. Konečně jak jinak? On totiž přísahat musel, a vůbec nebyl brán ohled na to, zda se zněním přísahy souhlasí či nikoli. Natož pak na důvody rodinné, náboženské či nedej bože čistě osobní.

Celá vojenská přísaha je ve své podstatě akt čistě formální. Nebohá vojska si na náměstích svorně zahulákají, že přísahají, odpochoďují slavnostní pochod před tribunou „vysoké zvěře“ – a to je vše. Celá *comédie dell'arte* netrvá déle než dvě hodiny.

Jsou zde přítomni zástupci všerůzných výborů, ať už národních, či mysliveckých, v menších městech nechybějí včelaři a pochopitelně otravní pionýři. A nechybějí ani rodiče a nějaká ta slza – bráním se říci slza dojetí.

Svérázný názor na význam vojenské přísahy vyjádřil svého času podporučík Rýhal: „*Prísahu musíte poznát, pretože to je napísané v poriadkoch.*“ Z principu této filozofie jasně vyplývá, že pokud to v předpisech bylo, musel vojenskou přísahu znát skutečně každý.

Problém však byl s příslušníky romské národnosti, kteří většinou pochopili jen to, že na konci se cosi zakřičí. Dále s Maďary, kteří nebyli s to i při nejlepší vůli porozumět sdělení přísahy. A především pak s nábožensky založenými vojáky, kteří se sice text naučili, ale odmítali mu porozumět po stránce významové. A v neposlední řadě i s převažující většinou, která si o lidově-demokratické armádě i jejím zřizovateli myslela svoje.

Vlastní přísaha se skládá z několika na sebe více či méně navazujících částí, které, ač si to mnozí neuvědomují, vyjadřují pravý opak toho, co se po celou dobu základní služby dělá.

V první části vojín neinformovaným sděluje, že je občanem Československé socialistické republiky a jako takový slibuje před bojovou zástavou věrnost pracujícímu lidu, který je veden komunistickou

stranou. Dušuje se, že bude vojákem ukázněným, dbalým příkazů velitelů, a vůbec všech, kdo mají právo nějaké rozkazy vydávat. Což, jak se později ukáže, je kdekdo.

Dodá, že se bude pečlivě starat o svěřenou techniku a osobní zbraň, k čemuž později docházelo jen pod hrozbou vězení. Ono starat se o bojovou techniku, to nebyl úkol ledajaký. Ona například Praga V3S, sloužící jako rotní vozidlo na rotě týlového zabezpečení, důvěrně přezdívaná Máňa, byla ročník 1959. Nicméně i tento povoz spadal pod souhrnný název špičková vojenská technika. Nutno dodat, že Máňa zvládala víc než relativně mladé sovětské „zily“.

Vojíni příslibili, že budou dodržovat vojenské tajemství: *„Vy, soudruzi, ani svým blízkým, rodičům, manželkám a dívkám nesmíte prozradit, že sloužíte u spojařů, natož pak u 59. spojovací brigády dálkových spojů!“* nabádali politrucci, neboť záludný nepřítel by této skutečnosti dozajista využil k zasazení nebezpečné rány pod pás socialismu.

Opravdu. Někteří vlastenci odhodlaně tento fakt kryli před svými rodinami. O něco později, na 1.

máje, si všichni obyvatelé města i jeho návštěvníci a špioni zahraničních centrál přečetli obrovitý transparent na náměstí, na kterém stálo: SPOJAŘI 59. BRGD. ZDRAVÍ SLAVNÉ MÁJOVÉ DNY. (pozn.: V roce 1992 byla tato brigáda přečíslována na 61. spojovací armádu.)

Snad trochu morbidně vyzněla poslední část přísahy, kde nebohý voják slibuje, že po boku – především po boku Sovětské armády je ochoten při obraně socialismu položit svůj život proti jakémukoli nepříteli. Je namístě dodat, že ideologií byl používán termín „pravděpodobný nepřítel“, což mohl být v případě potřeby kdokoli.

Text vojenské přísahy

Já, občan Československé socialistické republiky, vědom si své čestné vlastenecké povinnosti, přísahám před bojovou zástavou věrnost pracujícím lidu vedenému Komunistickou stranou Československa.

Slibuji, že budu vojákem statečným a ukázněným, že budu důsledně a iniciativně plnit ustanovení vojenských řádů, rozkazy velitelů a zachovávat vojenské tajemství.

Svědomitě se budu učit ovládat vojenskou techniku a zbraně svěřené mi pracujícím lidem a připravovat se na boj, abych mohl na rozkaz prezidenta a vlády Československé socialistické republiky co nejlépe bránit svou vlast a její socialistický řád proti každému nepříteli.

Pro obranu socialismu jsem vždy připraven stát pevně v řadách ozbrojených sil Československé socialistické republiky po boku Sovětské armády i armád ostatních socialistických zemí v boji proti jeho nepřátelům a nasadit i svůj život k dosažení vítězství.

Tak přísahám!

HADROVÍ SOUDRUZI

Vojín základní služby Girga Alexander měl potíže nejen s pravopisem a matematikou, ale pochopitelně i se zaměstnanci armády. Potíž byla v tom, že s vojáky z povolání nemohl naložit jako s pravopisem a matematikou – tedy ignorovat je úplně.

Celá nesnáze vojína Girgy spočívala v prostém faktu – a sice, že všechny zaměstnance armády namísto zaběhnutého oslovení „soudruhu“ oslovoval „pane“. Stávalo se dokonce, že pokud někdy rozeznal počet hvězd na epoletě, připojil i přibližnou hodnotu.

*„Girgo, ty hovado! Já pro tebe nejsem žádný pán!“
„A to ste roba, pán velitel?“*

Během času si někteří důstojníci zvykli na úchytku ve vojínově chování. Ovšem vyjma zástupce velitele praporu pro věci politické, který nemínil trpět takový demoralizující jev v řadách mužstva.

Pokusil se s vojínem vycházet jako s mladším kamarádem, o čemž se dočetl v jedné z příruček,

kteřé zaplňovaly skromnou knihovničku v jeho kanceláři. Snažil se vojínovi domluvit. Dokonce zašel tak daleko, že vojínovi Girgovi zahrál loutkové divadlo, kde všichni vojáci z povolání v kladných rolích vystupovali pod sjednoceným jménem „soudruh“ a snažili se dobýt imperialistickou pevnost záporné postavy – draka, který nesl jméno „Pán“.

Vojín Girga se výtečně bavil a vynutil si několik repríz. Výsledkem však bylo jen to, že po pár dnech našel politruk dveře své kanceláře vypáčené a divadlo pro změnu nenašel vůbec. To bylo později nalezeno zcela zničené ve sklepních prostorách na haldě koksu a drak byl pak nalezen neporušený v nočním stolku vojína Girgy.

Politruk však podle příručky první neúspěch přešel s ledovým klidem. Přesto toto křehké přátelství vzalo zasvé dnem, kdy politruk odmítl pozvání na pijatku v nedaleké romské kolonii, se kteroužto vojín Girga udržoval přátelské styky.

Zhrzený politruk dobře věděl, že trest vězení se u vojína Girgy naprosto mine účinkem, neboť vojín ze svých dvaadvaceti let života strávil na svobodě jen nepatrnou část.

Svůj první trest si Girga vysloužil ve svých patnácti letech, kdy společně s několika kumpány vykradli cukrárnu. Ihned po propuštění z polepšovny zbil školníka a ještě týž večer pomočil pomník jakéhosi potentáta. V sedmnácti letech z nevědomosti inzultoval v restauraci příslušníka Bezpečnosti v civilu a klid zjednávajícího příslušníka Veřejné bezpečnosti v uniformě udeřil popelníkem do lebky, která nápor skla nevydržela, ačkoli opak by měl být pravdou.

V devatenácti byl pak trestán za vyhýbání se vojenské povinnosti, když ukryt ve sklepě odmítal nástup k jednotce. Ve dvaadvaceti letech tuto službu nastoupil a tím je výčet trestné činnosti vojína Alexandra Girgy u konce.

Svou choť, mimochodem o dvanáct let starší, bezmezně miloval a jeho lásku k ní nezastínil ani fakt, že v rodině očekávali radostný přírůstek.

Vojín Girga zářil. V osvětové knihovně si vyžádal svazek Nikolaje Bojeva Jak savci a ptáci pečují o svá mláďata a každý večer si na posteli slabikoval.

Zlomyslný svobodník Vokoun se snažil zkalit pocit radosti novopečenému otci tím, že jeho otcovství neustále zpochybňoval, vycházející z devítiměsíční březosti lidské samice a poukazováním na přírodní zákony. „*Nezaujímají ma zákony,*“ odpověděl po

pravdě vojín Girga, „*nebol som pätnásť mesiacov doma. A čo? Moja žena má mláďa – ja som otcom!*“

Avšak ani tato skutečnost nezměnila nic na způsobu oslovení nadřízených. O štěstí se znovu pokoušel politruk:

„*Girgo, jak jsi říkal svému učiteli?*“

„*Ty chuj.*“

„*Dobrá. A jak jsi oslovoval příslušníky Bezpečnosti?*“

„*Zasrani.*“

„*Girgo! Ty pitomče! Copak ty neznáš jediného soudruha?*“

„*Hej, poznám. Tých pitomých panákov, čo ste mi s nimi hrali tú hovadinu, pán velitel.*“

VOJÍN, KTERÉHO NIKDO NECHTĚL

Vojín Růžička trpěl chorobnou představou, že všichni zaměstnanci armády usilují o jeho odstranění mezi čtyři stěny, podlahu a strop posádkové věznice. A nebyl daleko od pravdy. Nebyl zločincem, který by si své tresty zasloužil za zločiny spáchané na zdraví, majetku či za nesouhlas s ideologickou linií. Skutková podstata jeho trestných činů by se dala v krátkosti charakterizovat jako svévolné opuštění ubytovacího prostoru na dobu neurčitou – nikdo nevěděl, kdy odejde ani kdy se vrátí.

Příčinou těchto útěků byla především neuhasitelná žáře a v neposlední řadě i choť, se kterou před nástupem své prezenční služby oslavil jedenáct let společné cesty životem. Vojín Růžička totiž narukoval k útvaru ve svých jedenatřiceti letech a všem bylo nad slunce jasnější, že jde o kanadský žertík náčelníka posádkové správy Praha 10, kam jmenovaný spadal. Ještě než poctil vojín Růžička svou přítomností útvar, odkroutil si

jedenáctiměsíční trest odnětí svobody za vyhýbání se vojenské povinnosti.

Byl tu a nikdo nevěděl kam s ním. Nikdo neměl nejmenší představu, kam zařadit vojína, který svým věkem přesahoval drtivou většinu důstojnictva a praporčictva útvaru, což také dával všem patřičně najevo, neb všem tykal a podobně jako vojín Girga je oslovoval „pane“ – pokud se s nimi vůbec bavil.

Jedni navrhovali, aby mu byla pro jeho životní zkušenosti svěřena nižší velitelská funkce, ve které by se cítil zodpovědným. Avšak druzí byli ihned proti, neboť vojín Růžička, jak známo, byl kriminálník a jistě by jeho působení na místě nižšího velitele mělo neblahý vliv na morálku mužstva.

Technická skupina navrhovala, aby byl vojín Růžička zařazen ke špičkové vojenské technice. Ovšem kontrarozvědka návrh bleskově a rezolutně zamítla. Vojín Růžička byl kriminálník a jistojistě spolupracoval s nepřítelem a práce se špičkovou technikou by mu v mnohém usnadňovala špionáž ve prospěch západních centrál.

Náčelník politického oddělení svazku přišel s nápadem, aby byl voják Růžička jmenován agitátorem svazku, a argumentoval jeho věkem a životními zkušenostmi. Ani být agitátorem svazku nebylo vojínovi souzeno. Vždyť byl prostě kriminálník, spolupracoval s nepřítelem a na postu roznašeče osvěty by jistě rozséval protisocialistické zrno a podkopával autoritu důstojnického sboru. Ani pomocníkem výdejce pohonných hmot se voják Růžička nestal. Nestal se jím proto, že byl kriminálník, spolupracoval s nepřítelem, byl protisocialistický živel, podkopával autoritu důstojnického sboru a sabotáží by jistě zapříčinil nepojízdnost vozového parku.

Náčelník štábu svazku nekompromisně prosazoval okamžité odstranění vojína Růžičky a jeho následné vyznamenání vyznamenáním II. stupně za příkladnou práci. Sám voják pak měl jiné starosti, než bylo jeho zařazení v rámci bojové pohotovosti svazku, a bylo mu zcela jedno, bude-li sloužit jako příslušník námořní pěchoty, čistič latrín nebo generál.

Když zjistil, že obléhání kanceláře náčelníka evidenční služby mu vyneslo jen první trest, rozhodl se o svou svobodu bojovat na poli ošetřovny.

Okupace marodky mu zabrala hned celý týden. Pokoušel se nasimulovat všechny choroby, o kterých se dočetl v příručce zdravotní péče. Když všechny vyčerpал, pokoušel se o vynalezení dalších – vlastních chorob. Ani s nimi neuspěl, a tak se rozhodl vytáhnout poslední eso z rukávu, které mu doporučil recidivista Köbyiány, jež sám často používal při vynášení rozsudků – a sice klinickou smrt.

Jaké však bylo rozčarování vojína Růžičky, když ošetřující lékař stejně jako ve všech ostatních případech naordinoval pouze acylpyrin a navzdory začínajícímu létu práci v teple. Přece však docílil jisté satisfakce – byl odeslán do Ústřední vojenské nemocnice na psychiatrickou kliniku.

Čerstvě jmenovaný náčelník tohoto oddělení podplukovník Brázda byl ctižádostivým důstojníkem ve službách Aeskulapa. Díky své horlivosti a nutnosti plnění daných norem viděl téměř v každém pacientovi potenciálního kandidáta na blázinec a ani vojín Růžička, ačkoli on sám se za blázna nepovažoval, nebyl výjimkou.

Podle vyjádření pplk. Brázdy šlo o počáteční stavy schizofrenie a s touto diagnózou odeslal pacienta zpět k útvaru, kam se dostavil až za několik dní,

odůvodňuje své zpoždění ztrátou orientace na nádraží.

V kasárnách právě sloužil na marodce nezodpovědný lapiduch Mrázek, který po notné dávce sedativ složitý výraz schizofrenie zjednodušil a přepsal lékařskou zprávu takto: „*Vojín Růžička jsou dva.*“

Toto sdělení vneslo do řad zaměstnanců armády nepopsatelný zmatek. Vojín Růžička nejenže se nehodil na žádnou funkci u útvaru, ale ještě ke všemu byl dva. Dlouho do noci pak jednalo velení svazku o dalších osudech „vojínů Růžičků“.

Cholerický náčelník štábu trval na okamžitém odstranění alespoň jednoho z obou vojínů. Náčelník politického oddělení svazku prosazoval tvrdošíjně svůj návrh ohledně svěřením funkce agitátora svazku a jako plus uváděl, že ve dvou by jistě vojíni svěřenou funkci zvládali ke spokojenosti všech.

Technická skupina, vedená bezzubým majorem Hertlem, měla i nadále v úmyslu svěřit „vojínům“ špičkovou techniku, a to hned dvě vozidla. A zástupce velitele svazku, jemuž nikdo neřekl jinak než Velký Bob, měl v úmyslu z obou vojínů utvořit

speciální požární družstvo, které by před požáry hlídalo jeho vilu. Jen náčelník služby pohonných hmot major Petrželová svůj návrh stáhla, neb o ušetřené pohonné látky se se dvěma vojíny dělit nechtěla.

Schůze se pozvolna měnila v nesoudružskou hádku a hluk probudil štábního písaře vojína Ouška, který jako vždy podřimoval v archivu. Ouško vešel do zasedací místnosti zjednat pořádek se slovy, že v kádrových materiálech vojína Růžičky našel zmínku, že se před lety vyučil zedníkem, tudíž jmenovaného zařadil na tuto funkci k hospodářskému družstvu údržbářů. Vojín Růžička bude vojenský zedník.

Ten den vojín Růžička utekl poprvé.

POLITICKÁ AGITACE – ZBRAŇ NEJÚČINNĚJŠÍ

Politickovýchovná práce byla řazena na jedno z předních, ne-li vůbec na přední místo důležitosti v prioritách lidově-demokratické armády. A jak vykřikoval nadporučík Rýhal: „*A esli nektó nemá marxistickoleninský názor, tak nemá v naší armádě co dělát!*“ Což byl paradox, který bylo nad jeho síly zaznamenat.

Zaměstnanci armády, v jejichž rukou byla politická osvěta, byli vesměs podivíni. Kdysi dávno velel všem politrukům podplukovník Makovec, ale ten byl ze své funkce s vynaložením všech sil a nemalých prostředků odstraněn, neboť ve své dobrosrdečnosti zacházel až nesnesitelně daleko. Nechával si od vojáků tykat, vyplácel peníze z celosvazové pokladničky SSM, které na něm loudili pod různými záminkami jeho podřízení, či svou pravomocí rušil tresty vězení členům svazu mládeže.

Na jeho post nastoupil neznámý major Koníček. Zpočátku mu nebylo důvěřováno, avšak když byly odhaleny všechny jeho skutečné kvality, situace se uklidnila a opět se začalo s takzvanou stínovou politickou prací. Ta spočívala v tom, že každý se staral o své a všechno dokázal odůvodnit jako nezbytnost pro upevňování politické stability a kázně. Major Koníček byl až neuvěřitelně klidný a mnozí si mysleli, že je němý. Ale on jen nekřičel, protože to neuměl. Všechny problémy se snažil řešit politickou cestou a v mnohém si nezádal se svým předchůdcem.

Zástupcem majora Koníčka byl major Houba, přezdíváný pro svou neobyčejně snědou barvu pleti Satan. Na rozdíl od většiny příslušníků své etnické rasy se snažil hovořit až přespisovně – a hlavně dlouho. Sáhodlouhé byly zejména jeho projevy při rozdělení celodenních směn.

Postavil se vždy doprostřed nástupiště, nadmul svůj hrudníček a začal – začal u knotů do petrolejových lamp, které se používaly při bojovém poplachu jako nouzové osvětlení. Pak se dostal k nutnosti neustálé bojové pohotovosti, načež dopodrobna probral principy svolávání vojáků z povolání na pracoviště

v případě vypuknutí války. Pak krátká zastávka na bitevních polích druhé světové války a poučení z ní a přes Malvíny opět k nám domů k problémům názorné agitace. Následoval systematický přednes jeho teorie o napadení pravděpodobným nepřítelem v mrtvý čas – tj. v čas, kdy to nikdo nečeká –, ale vzápětí ji vyvrátil tvrzením, že v naší armádě mrtvý čas neexistuje, neboť napadení pravděpodobným nepřítelem očekáváme každou vteřinu.

Krátká zastávka u vojenského vystupování a přes závěry sjezdu KSČ pak k přestavbě a nutnosti vedoucí úlohy strany v ní. Po přestavbě hurá ke stejnokroji, tradicím útvaru a po seznámení s výsledky socialistické soutěže se přes situaci na Blízkém východě ocitl na bojišti jaderné války. Když dopodrobna vylíčil oslavy z vítězství v této válce a z toho vyplývající posílení stability socialistického sektoru, připomenul ještě všechna blížící se výročí včetně těch svých a proslov neochotně zakončil. Nutno dodat, že jeho svérázný etnický přízvuk dodal jeho vyprávění vsutku na atraktivitě.

Velmi zajímavou zkratku IVKVČ, které nikdo nerozuměl, měl na dveřích kapitán Paraplíček, všeobecně přezdíváný jako Trubka, neb před lety odtroubil večerku namísto namol zpitého trubače.

Byl tiché povahy, mírumilovný, vše podepisoval bez odmlouvání a neustále se idiotsky usmíval. Jeden čas kryl hrdinně manko v pokladně ZO KSČ. Když mu byla vyšetřovací skupina na stopě, uhradil vše z vlastní kapsy, načež byla kolonka týkající se rodinného stavu ve všech jeho materiálech přepsána na „rozvedený“. Tedy alespoň se to říkalo.

Po této trojici následovala dvojice malých rybek, které se bezmocně plácaly na vyschlém dně ideologického moře. Byli to bývalí rotmistři – nyní hrdí podporučíkové. První, podporučík Váleček. Ten dříve nevědomky škodil jako náčelník spojovací dílny a pak byl přeřazen především z toho důvodu, že si pletl elektrický proud s proudem vody, radiolokátor s radiátorem, rezistenci s rezervací, o krokovém napětí a pořadovém kroku nemluvě. Druhý, podporučík Hlava, svedl svou bývalou ženu tak, že před ní zatajil své skutečné povolání. Tvrdil o sobě, že je pojišťovacím agentem. Po odhalení skutečného stavu věci pak manželka se svým druhým manželem právníkem – skutečným! – vymohla na podporučíkovi fantastické alimenty na tři děti, jejichž otcovství zůstane utajeno nejen dětem, ale i matce samé.

Nicméně politický aparát útvaru fungoval podle stranických měřítek bezvadně.

PRACUJÍCÍ JEDNOTKA

I v současné (*pozn.: myšlena jsou zde 80. léta 20. století*) lidově-demokratické armádě socialistického typu dlely pozůstatky minulosti v jakési miniaturní napodobenině úderných brigád PTP. Zkratka se změnila na PS – pracovní skupiny.

Velitelem jednotky PS se sám jmenoval (v rámci konkurzu vyhlášeného ve velitelském svazku) major Koláč – podivná to persona v řadách zaměstnanců armády. Na rozdíl od ostatních nebral ohledy na předpisy a řídil se především vlastním pudem.

Nebylo tedy divu, že většina překladů a stěn se po větrných změnách v povětrí zhroutila na bezbranný dobytek, či za poslední úspory zakoupený favorit.

Ústrojová kázeň majora Koláče naprosto nezajímala a často bylo možné vidět ho, jak se potácí v objektu kasáren v odrbaných džínách Prekon, dřevých botaskách, bundokošili bez epolet a v doprovodu osob ženského pohlaví, které měly k armádě stejně daleko jako k počestnosti.

O jeho minulosti nikdo nic nevěděl. Náčelnice služby PHM rozšiřovala vytrvale fámu, že major Koláč dezertoval z cizinecké legie, neboť kdesi

v Alžírsku propagoval vepřo knedlo zelo. Ale mnohem pravděpodobnější bylo tvrzení štábního pásaře Ouška, který se dušoval, že důvodem vstupu majora Koláče do lidové armády byla zatvrzelá nenávist ke čtení a psaní. Ať už byla pravda kdekoli, vždy bylo výhodnější uhnout obrovitému majorovi z cesty.

Vojíni byli do jednotky majora Koláče vybírání podle různých kritérií. Základní kádr tvořili negramotní rusínští pastevcí. Pak tu byl 151 centimetrů vysoký „sabotér“ vojín Macháček, kterému se podařilo dvakrát úspěšně zdemolovat svěřenou bojovou techniku. Poprvé, když usnul za volantem a změnu kurzu stroje postřehl až uprostřed strojového parku strojní a traktorové stanice, a podruhé, když opět usnul a jeho ZIL nebyl s to překonat tankový zátaras.

Dále to byl vojín Přenosílek, který, přehlédnuvše červenou na semaforu, nepřizpůsobil jízdu stavu a povaze vozovky a zcela zdemolovat pomník padlých sovětských vojáků v Plzni. Cikán Hujda, který v parku při řádně udělené vycházce znásilnil sedmdesátiletou důchodkyni a sám pak tvrdil opak. Vojín Grepsy, který, navraceje se z vycházky, opět

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti
eReading.